

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych ⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą 98/59/WE”) należy interpretować w ten sposób, że w celu określenia liczby pracowników zwykle zatrudnionych w zakładzie należy oprzeć się na liczbie pracowników zatrudnionych w zwykłym toku działalności w chwili zwolnienia?
- 2) Czy art. 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 98/59/WE należy interpretować w ten sposób, że przy określaniu liczby pracowników zwykle zatrudnionych w zakładzie przedsiębiorstwa użytkownika można uwzględnić zatrudnionych tam pracowników tymczasowych?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

- 3) Jakie wymogi obowiązują przy uwzględnianiu pracowników tymczasowych przy określeniu liczby pracowników zwykle zatrudnionych w zakładzie przedsiębiorstwa użytkownika?

⁽¹⁾ Dz.U. L 225, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 2 lutego 2018 r. – SC Petrotel-Lukoil SA / Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor

(Sprawa C-68/18)

(2018/C 152/13)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Petrotel-Lukoil SA

Strona pozwana: Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 21 ust. 3 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej ⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie przepisom art. 175, Codul fiscal – Legea nr. 571 (kodeksu podatkowego – ustawy nr 571) z dnia 22 grudnia 2003 r., obowiązującym do dnia 31 marca 2010 r., oraz przepisom art. 20616, Codul fiscal – Legea nr. 571/2003, obowiązującym od dnia 1 kwietnia 2010 r., jak również późniejszym unormowaniom?
- 2) Czy przepisy art. 2 ust. 3 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej stoją na przeszkodzie przepisom art. 175 Codul fiscal – Legea nr. 571, obowiązującym do dnia 31 marca 2010 r. oraz przepisom art. 20616 Codul fiscal – Legea nr. 571/2003, obowiązującym od dnia 1 kwietnia 2010 r., jak również późniejszym unormowaniom?

- 3) Czy zasada proporcjonalności sprzeciwia się temu, by państwo pominęło okoliczność, że spółka uzyskała, po kontroli podatkowej, decyzję pozwalającą na zrównanie produktu „półprzetworzone oleje opałowe” z produktem „oleje opałowe [păcură]” i aby, przy okazji rozpatrywania zażalenia podatnika/spółki, został utrzymany podatek akcyzowy pierwotnie obliczony dla produktu „olej napędowy”?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 283, s. 51.

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Słowenii

(Sprawa C-69/18)

(2018/C 152/14)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Støvlbæk, G. von Rintelen, M. Žebre)

Strona pozwana: Republika Słowenii

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie do dnia 17 czerwca 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do zachowania zgodności z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/56/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającą dyrektywę 2006/43/WE w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych (Dz.U. 2014, L 158, s. 196), a w każdym razie poprzez nieprzekazanie Komisji wspomnianych przepisów, Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 tej dyrektywy;
- zobowiązanie Republiki Słowenii na mocy art. 260 ust. 3 TFUE do zapłaty okresowej kary pieniężnej w wysokości 7 986,60 EUR dziennie od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Republiki Słowenii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/56/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającą dyrektywę 2006/43/WE w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych Republika Słowenii powinna była przyjąć i przekazać Komisji przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne konieczne do zachowania zgodności z tą dyrektywą do dnia 17 czerwca 2016 r. Ponieważ do końca tego terminu Republika Słowenii nie poinformowała Komisji o transponowaniu wszystkich przepisów wspomnianej dyrektywy, Komisja postanowiła wnieść sprawę do Trybunału.

W swojej skardze Komisja wnosi do Trybunału o zobowiązanie Republiki Słowenii do zapłaty okresowej kary pieniężnej w wysokości 7 986,60 EUR dziennie. Przy obliczaniu tej kwoty Komisja wzięła pod uwagę wagę i czas trwania naruszenia prawa Unii, a także skutek odstraszający w stosunku do zdolności płatniczej tego państwa członkowskiego, to znaczy Republiki Słowenii.

Termin na transponowanie dyrektywy upłynął w dniu 17 czerwca 2016 r.